

Direcció, administració, publicitat i vendes:
Av. del Baró de Càrcer, 37, 1r, 1a. 46001-València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 534 569.
Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.
Redacció de Palma: Almudaina, 8 entresol-dreta.
07001-Palma de Mallorca.
Telèfon i Fax: 971 720 763.
Adreça Internet:
<http://www.eltemps.net>
Correu electrònic: eltemps@eltemps.net
Subscripcions: 902 131 025.

Edita: Edicions del País Valencià, SA.
Editor: Eliseu Climent.

Coordinació: Juli Capilla.
Redacció de València: Núria Cadenas, Miquel Calvet,
Víctor Maceda, Rosanna Melià, Joan M. Oleaque i
Xelo Tortosa (*Secretària de redacció*).
Redacció de Barcelona: Bàrbara Amorós, Lluís
Bonada, Oriol Cortacans (*Món*), Alex Milian, Enric
Rimbau i Gemma Morales (*Secretària de redacció*).
Redacció de Palma: Miquel Payeras.
Producció: Josep Agustí i Laia Carreras (*Correcció
lingüística*), Miquel Benítez (*Escàner i imatge*),
Vanessa Prieto (*Maquetació i gràfics*).
Rúbriques: Francesc Bayarri, Toni Canís, Albert
Closas, Salvador Cot, Martí Domínguez, Fabià
Estapé, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri, Pere Gimferrer,
Manuel S. Jardí, Glòria Marcos, Joan Marí, Pere
Martí, Joan F. Mira, Joan Nebot, J. J. Pérez Benloch,
Miquel Ramon, Pau Viciano, Xavier Vinader.
Corresponsals: Pere Codonyan i Èric Forcada (Cata-
lunya Nord), Joan Lluís Ferrer (Eivissa), Carles Mar-
quès (Menorca), Anna Sàez (Lleida), Alvar Valls
(Andorra).
Col·laboradors: Gemma Aguilera, Antoni Albalat,
Esther Aleu, Toni Pau Antic, Albert Balanzà, Arantxa
Bea, Vicent Bello, Xavier Bru de Sala, Bea Cabezas,
Marc Candela, Josep-Lluís Carod-Rovira, Ferran
Cases, Antoni Castel, Alfons Cervera, Jordi Cervera,
Laia Climent, Eliseu T. Climent, Agustí Colomines,
Joan Corbera, Martí Crespo, Joan Esculies, Jordi
Finestres, Manuel Garcia, Cecília Garrigós, Josep Gi-
freu, Xavier Graset, Josep Guia, Josep Iborra, Maite
Insa, Gani Jakupi, Salah Jamal, Miquel A. Limón,
Jordi Llavina, Iban L. Llop, Josep Maria López Lla-
ví, Josep-Vicent Marquès, J. M. Martínez Polo, Jaume
Masdeu, Montserrat Minobis, Alexandre Muns,
Miquel-Lluís Muntané, Gustau Munoz, Joan Nebot,
Ricard Peris, Carles Pont, Joan Roura, Xavier Rubert
de Ventós, Ferran Sáez Mateu, Eduard Sanjuan, Jordi
Sebastià, Màrius Serra, Rosa Solbes, Marc Soler, An-
toni Strubell, Jordi Tejel, Josep-Maria Terricabras,
Felip Tobar, Alcía Toledo, Lourdes Toledo, Matthew
Tree, Xulio Ricardo Trigo, Manuel Valencia, Melissa
Velert, Sergi Verger, Vicenç Villatoro, Jordi Zamora.
Col·laboradors gràfics: Tina Bagué, Pere Bota, Gina
Calvet, Joan Celià, Rafa Gil, Xavier Gómez, Vicente
A. Jiménez, Salvador Llosà, Glòria Matamala, Jordi
Play, Marc Vila.
Disseny: Enric Satué.

Arxiu: Jesús Prats (*Fotografia*), Rosa Serrano
(*Documentació*).

Publicitat i promoció: Salva Martínez i Pepa
Alòs (València). Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido,
Pere Ribalta i Cristina Torras (Barcelona). Tel.: 932
384 262.

Subscripcions: Quica Sena.

Administració: Susanna Alacreu, Pilar Martí
i Assumpció Palau.

Fotomecànica i impressió: Rivadeneyra, SA.
Dipòsit legal: V-853-1984.

Preu a la Catalunya Nord: 3,04 euros.
(S'hi inclouen les despeses de transport)

*Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap
mitjà, ja siga mecànic, fotoquímica, electroòptica, magnètic,
de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.*

En els últims anys, han augmentat, enmig de les campanyes electorals, els contactes dels partits amb les patronals i els fòrums de debat econòmic. És lògic i positiu que els polítics vulguen explicar els seus programes electorals als empresaris, escoltar les seues opinions —que no són monolítiques, com de vegades pot semblar— i creuar amb ells radiografies sobre la situació econòmica del país. L'intercanvi d'opinions amb els empresaris és tan legítim i lloable com el diàleg amb els sindicats, les associacions culturals o els casals de gent gran.

Una altra cosa, però, és que la reunió amb els empresaris siga l'única —que no va ja seguida d'altres trobades amb tota mena de sectors— i es faça després de les eleccions amb l'objectiu clar de convèncer-los perquè pressionen sobre altres partits. Això és el que va fer el candidat del PP a les pròximes eleccions espanyoles, Mariano Rajoy, el dijous passat, poc després de les eleccions catalanes. Aprofitant una visita a Barcelona per assistir al lliurament dels primers premis de periodisme Antonio Asensio, Rajoy va concertar una entrevista amb els caps de les patronals Foment del Treball (Joan Rosell), Pimec-Sefes (Josep González) i Cecot (Eusebi Cima), a més dels presidents de la Cambra de Comerç (Miquel Valls) i el Cercle d'Economia (Antoni Brufau). Aquesta reunió, evidentment, és també legítima, però demostra una certa manca de respecte a la resta de la societat i una escassa elegància política, perquè es realitza només quatre dies després que els ciutadans hagen expressat la seua opinió mitjançant els vots i en un context en què els partits polítics, dipositaris de la voluntat popular, obren converses per tal de decidir quin serà el nou Govern de Catalunya. En un moment com aquest, acudir al lobby empresarial per reclamar-li que pressione la resta de partits no és gaire estètic. Els empresaris, com a ciutadans, ja han votat i, com a portaveus d'un sector, ja han dit què volen a cadascun dels partits que ara negocien.

El poder econòmic té tot el dret a manifestar la seua opinió, és clar, i és millor que ho faça públicament. En canvi, les reunions a porta tancada amb un candidat com Rajoy, que evidentment té una ascendència sobre el Govern espanyol, poden amagar amenaces o promeses que també haurien de ser públiques per no embrutar el joc polític.

Per sort, alguns dels convidats s'havien avançat i ja havien manifestat que no hi ha opcions polítiques que els facen por, com en Rajoy pretén fer creure. Per sort, les patronals estan formades per empresaris individuals que viuen i treballen a Catalunya, la majoria dels quals són conscients dels canvis que es produeixen en la seua societat, entenen les raons d'aquests canvis i n'esperen les conseqüències sense escarafalls.

Per desgràcia, la iniciativa de Rajoy demostra que alguns representants del poder polític encara volen jugar amb el poder econòmic a favor seu, qui sap si amb els diners de tots els electors.

Als nostres lectors

Les eleccions del passat 16 de novembre al Parlament de Catalunya han sotragat la política. Els dos grans partits catalans, CiU i PSC, han patit un davallada important de vots. I ara tenen un ferm aspirant a esdevenir adversari directe, ERC, que pot acabar sent àrbitre del nou Govern. La sotragada no solament ha afectat la política catalana. Els canvis del mapa electoral del Principat són de tal magnitud, sembla, que es poden mesurar per les conseqüències i les reaccions que s'han desencadenat fora de Catalunya.

En aquest número que tenen a les mans, intentem recollir les reaccions i conseqüències que s'han produït a la resta de territoris dels Països Catalans, així com les reaccions a l'estat, on l'ascens electoral d'ERC ha estat interpretat per amplis sectors socials com l'obertura d'un altre front de conflicte "nacional", que s'afegeix al del País Basc.

Enric Rimbau, redactor

RAJOY I EL LOBBY